

Младе наде српске поезије – Александар Бошковић

ЛУНА

Распаљено небо поново гори.
Тај тренутак плаветнила однекуд је познат
можда само мени а можда и теби.
Али ипак кроз сва та поља, на сваком крају
и на сваком почетку стојиш ти, вечно бесмртна.

Изнад сваког зла, изнад сваког добра
можда ипак све видиш, кроз неки прозор,
кроз истог ружичастог неба, кроз тајну небеса
коју чува муза западног неба, јер зна
да је гледаш изнад свих богова светлости.

Најтајанственији путник најављује близину
свог доласка, у том блажесном тренутку магије
само одабрани спајају своје бледе душе са оним
најудаљенијим пределима мраморног бескраја.
Тамо негде, са друге стране свемира.

Са првом јутарњом светлошћу чини се да
нестајеш, али кроз чудесни пут исконског
времена међу звездама сви крикови знају:
да на сваком заласку магија поново почиње
свој светлосни вртлог свега оног лепог.
Горе где само луна зна пут вечне смрти.

ЉУБАВ ЋЕ ПРОМЕНИТИ СВЕ

Стојимо овде и љубимо се у маси
као да никога нема, у неком
другом свету можда у белим кошуљама
од сатена и носимо мисао бића која
заслепљена у том врту виде лепоту.

У твојим очима види се нешто што
те одаје, а то је сјај који некако
воли твоје биће, јер на твојим
уснама оцртавају се речи слободе
које ће те поново видети,
то је сада већ засигурно.

Стајали смо тако заљубљени
на том перону прошлости
где једини воз водио је загрљају
тако топлотом да смо се стапали
не само у једну душу већ испуњавали
читав простор префињено нежним.
Толико да смо допустили да то сви виде.

Тај тренутак био је само наш
и у тим пољупцима отварало се
милион светова који једини никада
нису хтели да напусте наше уздахе.
Да! Било је то последње септембарске вечери
онда када јесен надолазила је
изнад наше љубавне усхићености
и стварала неку чудну еуфорију.

Сео сам тада у последњи вагон
и у свом срцу заувек закључао прву истину.
Одлично се сећам твоје сатенске
хаљине боје пурпура, твоје плаве косе,
твојих усана које су ме до бола љубиле.
Док смо мислили да љубав ће променити све.

БЛИЗИНА

Седео сам у једну зору на
преласку неба у вечан мирис сунца.
Тамо је стала читава једна планета.
где могу да узмем било који облак,
да се обучем у дугу и њоме ходим
стазом муње између два сателита.

Као априлски пљусак који тоне у
сутонске шуме широког појаса, лежим ја.
Тамо плачем за једно јутрење
које пада кроз свод плитког неба.
И онда схватих да ми треба бар три милиона
сунца, звезда мостова, ко зна чега.

Још ми у очима цветају љубичице,
а лице ми је само мало блеђе.
Пожари свог цвећа, свих гнезда
неких далеких птица увенулих у прљавој
постојбини окорелог, ружног праха.

Ветар је испречао излизаним
језиком да ћу поново долетети
и спустити се на сену столећа.
И тада више неће бити овог пролећа
ни мртвих корака у отвореном мраку.
Предео успаваног мора из којег
је мој гроб устао због кишног лутања
зауставиће се док се не осврнем у близину.

МОЈА ЉУБАВ И ТВОЈА МРЖЊА

Сањао сам синоћ твоје очи
из којих је текла крв по мом јастуку.
Издали смо једно друго брже него
што је муња ударила у моје срце.
И све то да би смо се још јаче волели.

Сада лежим у соби по којој лете
остаци твоје праскаве појаве над
мојим телом које непомично јеца.
Из мојих жила извире твој посмртни лик
удружен са сенком масног пепела.

На глави ми стоје твоје окореле кости
које бацају сенку на мој прозор.
А ја на месечини видим твоју косу
расплетену над мојим бледим лицем.
А онда угледах како ме убијаш.
Океан окупан крвљу мога тела

навире изнад мириса моје душе.
Гледај сада како полако падам
између две најудаљеније тачке
моје љубави и твоје мржње.

СЈАЈ У ОЧИМА

Онај познати сјај у очима по коме
смо се препознали, као месечева дуга
био је у твојим зеницама од којих
нисам могао да се одвојим чак ни
када је мој поглед застао у твом срцу.

У оном срцу у ком живим ја и кроз очи
избијам на твом лицу које ме воли у
толико великој мери да од наше љубави
застаје сунце у васиони, топи се лед
у погледу и пуца месец у нашим венама.

То је оно јединствено, створено само
за наше усијане душе које се преламају
једна преко друге а наша тела дрхте у
чину највеће мистерије у оном часу кад
себе препуштамо једно другоме заувек.

Преплетене мисли као и прсти једни преко
других и залазак сунца поред реке која ће бити
једини сведок наше апокалипсе док ветар
разноси твој мирис који подсећа на надолазеће
вече у чијим ће очима сјај бити попут звезда.

ЈЕЗЕРО МРТВИХ ЉУБАВИ

Боље би било да сам у истом
трону заледио твоју чежњу.
Али ипак сам под светлима вечери
наговестио да ћу те опет проклети
у доба ноћне мелодије песничке смрти.

Видим месец који ми шапуће да лежиш
гола на траци свог временског руба.
Запали и последњи врисак
мог бекства у сутон врелине.
Па ми шапни да се откидамо од себе.

Говори ми да ћеш ми ишчупати
душу из кржаве опне мојих ожиљака.
Ставити ме на ветар и пустити да однесем
твоје мисли у звездану степену лаванде.
А у том цвећу, чекаћу те ја, опијен болом.

Тамо ћемо заједно видети светлост
гробних сенки наших грешних очију.
И умираћемо једно за другим,
а наше остатке разнеће псета
пустињских чувара језера мртвих љубави.

МЛЕЧНИ ПУТ

Ја сам сав од звезда и
месечина ми избија из очију.
Живим негде између месеца
и сунца и можда баш сада ово
тамо пишем окружен сјајним небом.

Моје руке прекривене су сјајем
поноћне прашине а моји стихови
украшени су најлепшим бисерима.
Када погледаш месец у коме ја
живим знај да ти можда већ долазим.

Ако прочиташ само један мој
стих моја сенка падаће на твој лик
а сазвежђа ће отворати путању сна.
Крени њоме и открићеш да на
деветом небу један свет чека баш тебе.

А тамо горе свираће ти мандолине
и изнад свих планета из мојих вена
истицаће само љубав и претварати
се у галаксију млечног пута.
Где ћеш живети заједно са мојим бићем.

О ПЕСНИКУ

Александар Бошковић рођен је 2001. године у Београду, студент је Филолошког факултета Универзитета у Београду. Још увек аматер у свету поезије, пише песме различите тематике и објављује своје радове у зборницима за младе ауторе. Песме су му објављене у зборнику „Птице од папира“ под покровитељством књижевног клуба *Планет поезије* из Сарајева, на порталу АС оглас издаваштва, у деветом зборнику љубавне поезије – „Пјесници који додирују љубав“, у Дуњалучар магазину за филозофију културу и уметност као и у Sapphoart – часопису за поезију.

Добитник је књижевне награде за другонаграђену љубавну песму на XIX Јавном љубавном конкурс у „Пјесме над пјесмама“ у категорији Младе наде љубавног песништва. Такође је и добитник прве награде „Златни кладенац“ на песничком конкурс у „Кипријанов кладенац“ за 2020. годину.